

Vanha holvikirkko

Klamydia

Jo ilta tullut on,
Urut soi, kylä nukkuu,
Vain vanhan holvikirkon muurit kuulee musiikin.
Soi parvelta nyt Bach,
Kaaret varjoihin hukkuu,
Ja urkurina poika holvikirkon kanttorin.

Kun tienoon valot kaikki
Jo silmänsä sulkee,
Hän pyhäpuvussansa hiipi kirkkoon hiljaiseen.
Ja yöhön kesäiseen
Fuuga kauniina kulkee.
Hän kanttoriksi aikoo, vaikka soittaa itselleen.

Jos kerran, hän toisillekin
Soittaa näin saa,
Se unta on vielä, mutta innostavaa.
Kun kerran urut soivat,
Ja kellot huminoivat,
Ne kertoa sen voivat, mitä toivoi hän.

Taas sunnuntaina saa
Isä kanttorivuoron,
On häät ja pauhu mahtava nyt kaikkialle soi.
Tuo poika toiveissaan
Kuulee laulavan kuoron
Ja soinnut, jotka taivaankaareen asti nousta voi.

Hän vielä nuori on,
Mutta oottaa jo aikaa,
Kun kaikkialta kansa saapuu häntä kuulemaan.
Voi kuinka kunniaa
Vanhat holvit nuo kaikaa.
Hän toivoo, että kauniina soi fuuga ainiaan.

Jos kerran, hän toisillekin
Soittaa näin saa,
Se unta on vielä, mutta innostavaa.
Kun kerran urut soivat,
Ja kellot huminoivat,
Ne kertoa sen voivat, mitä toivoi hän.